

opusdei.org

Utorok po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na utorok po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: svätý
Pavol, svedok evanjelia; Boh
volá k plnému životu;
velkodušnosť apoštola.

19.06.2026

PAVOL BOL NA CESTE do Jeruzalema, kde ho čakali „okovy a súženie“ (Sk 20, 23). Keď prechádzal cez Milét, rozhodol sa poslať správu do Efezu, aby zvolal kňazov cirkvi. Apoštol si je vedomý, že ho pravdepodobne vidia

naposledy. Preto po ich zhromaždení predniesol emotívny prejav, v ktorom priblížil, čo dalo zmysel jeho životu. Odkedy sa mu na ceste do Damasku zjavil Kristus, neprestáva všetkým ľuďom hlásať „obrátenie k Bohu a vieru v nášho Pána Ježiša“ (Sk 20, 21). A hoci mu to prinieslo rôzne ťažkosti, jediné, čo má preňho hodnotu, je vernosť poslaniu, ktoré mu Boh zveril: „Svoj život si však veľmi necením, len aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som dostal od Pána Ježiša: svedčiť o evanjeliu Božej milosti“ (Sk 20, 24).

V týchto veľkonočných týždňoch, ktoré sa blížia ku koncu, sme rozjímali o ústrednej pravde našej viery: o Ježišovom zmŕtvychvstaní. Ako uznáva svätý Pavol, ide o skutočný poklad, ktorý sme dostali nielen preto, aby sme ho strážili, ale aby sme sa oň delili s ostatnými. Božie dary sa dávajú pre dobro

všetkých; niekedy to znamená odložiť
vlastné istoty a vydať sa na božskú
dráhu apoštola. „Nasledovať,
sprevádzať Krista, zostať s ním si
vyžaduje vyjsť von. Vyjsť zo seba, z
unaveného a rutinného spôsobu
prežívania viery, z pokušenia
uzavrieť sa do vlastných schém, ktoré
sa končia uzavretím horizontu
Božieho stvoriteľského pôsobenia“^[1].
V skutočnosti sám Boh uskutočnil
túto logiku otvorenosti: stal sa
jedným z nás, prišiel nám v ústrety,
aby nám daroval svoje milosrdenstvo
a svoju spásu.

.....

MOHLO BY SA ZDAŤ, že svätý Pavol
žil len preto, aby splnil poverenie,
ktoré dostal od nášho Pána, a nemal
žiadne iné očakávania ani osobné
projekty. Pri jednej príležitosti bola
otcovi Javierovi Echevarría položená
podobná otázka, keď bol zvolený za

druhého nástupcu svätého

Josemaríu: „*Mohol ste byť sám sebou?*

V odpovedi sa otec Javier obzrel späť

a podobne ako v reči svätého Pavla

ukázal, čo Boh v jeho živote vykonal:

Áno, mal som svoj vlastný život.

Nikdy by ma nenapadlo realizovať

svoj život takýmto ambicióznym

spôsobom. Žijúc na vlastnú päsť, mal

by som oveľa užšie obzory, oveľa

kratšie lety (...) Ja ako človek svojej

doby, ako kresťan a ako kňaz som

ambiciózne naplnený človek^{“[2]}.

Boh počíta s našimi darmi a našou

osobnosťou, aby sme dali tvar

ohlasovaniu spásy všetkým ľuďom.

Ježiš si nevybral dvanásť rovnakých

apoštolov. Niektorí boli nadšenejší

alebo impulzívnejší, iní zasa

introvertnejší alebo reflexívnejší.

Každý z nich prispel k šíreniu

kresťanstva iným spôsobom podľa

svojej povahy, skúseností a ľudí,

ktorých oslovil. Okrem toho by bolo

zvláštne myslieť si, že Boh ako Otec,

ktorý nás stvoril s láskou, keď nás povolal, aby sme s ním zdieľali život, je menej tvorivý ako my. Apoštoli nevnímali svoje povolanie ako vonkajšie poverenie, cudzie ich vlastným vlastnostiam a najhlbším túžbam. V skutočnosti videli, ako sa ich vlastné talenty dostali do hry a ich túžby sa naplnili, keď sa nechali viesť Duchom Svätým. Preto svätý Pavol, keď vidí, že sa pomaly blíži jeho koniec, hovorí, že jediné, na čom mu záleží, je „byť svedkom evanjelia“ (Sk 20, 24): počas všetkých tých rokov zažíval neporovnateľnú príťažlivosť a vášeň byť verný povolaniu, ktoré mu dal Ježiš.

SVÄTÝ PAVOL zhrnul svoj život apoštola takto: „Nikdy som si nič nenechal“ (Sk 20, 27). Keďže poznal Krista, nedokázal sa rozdávať polovičato: kto zakúsil „Pre toho, kto

chce žiť lásku s veľkým L,
prostrednosť nestačí: bola by to
skúposť a úbohosť“^[3]. Jeho povolanie
ho viedlo k tomu, aby všetky svoje
sily venoval ideálu, ktorý osvetľoval
jeho existenciu. „Aká je teda moja
odmena?“, pýtal sa sám seba v liste
Korintánom. „Že keď hlásam
evanjelium, predkladám ho zadarmo
a nevyužívam svoje právo pri
evanjeliu“ (1 Kor 9, 18).

Prelát Opus Dei často pripomínal, že
„my nerobíme apoštolát, my sme
apoštoli!“^[4]. Túžba privádzať duše
bližšie k Bohu nie je obmedzená na
určitý čas alebo konkrétnu úlohu:
srdce apoštola bije v každom čase. Ak
si spomenieme na ľudí, ktorí
pozitívne ovplyvnili náš život – na
rodiča, ktorý nám pomohol vyrásť,
na učiteľa, ktorý v nás prebúdza to
najlepšie, na priateľa, na ktorého sa
môžeme vždy spoľahnúť... – môžeme
si všimnúť spoločnú črtu:
veľkodušnosť. Ťažko by nás mohli

zmeniť, keby sa obmedzili na splnenie svojej najbezprostrednejšej úlohy: zabezpečiť materiálne zázemie, dať lekciu, venovať nejaký čas...

Podobným spôsobom apoštol zanecháva stopu v dušiach, keď prekračuje sám seba, keď sa snaží nenechať sa unášať vypočítavosťou. Preto svätý Josemaría považoval veľkodušnosť za „silu, ktorá nás pripraví vyjsť zo seba samých a vykonať veľké činy v prospech druhých“^[5]. Veľkodušný človek sa neuspokojí s tým, že daruje niečo zo svojho času alebo zo svojich síl: daruje sa celý; v istom zmysle nasleduje logiku Panny Márie: ona dala svoje srdce Bohu a on ju zasa urobil schopnou prijať všetkých ľudí.

[1] František, *Audiencia*, 27-III-2013.

[2] Rozhovor P. Urbana s D. Javierom, *Época*, 20-IV-1994, citované v A. Sánchez León, *En la tierra como en el cielo*, Madrid, Rialp 2019, s. 349-350.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 64.

[4] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, bod 9.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 80.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/utorok-po-7-velkonocnej-
nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/article/utorok-po-7-velkonocnej-nedeli/) (09.04.2026)